

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudkyň Mgr. Daniely Menclové a Mgr. Lenky Havlíčkové ve věci

žalobce: **Spolek přátel Krušnohoří**, IČO: 07283946,
sídlem Mníšek 260, 435 43 Nová Ves v Horách,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

za účasti osoby
zúčastněné na
řízení:

E. E., a. s., IČO: 27274306
sídlem Žižkova 152, 436 01 Litvínov,
zastoupená advokátem Mgr. Jiřím Nezhybou,
sídlem Údolní 33, 602 00 Brno,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2022, č. j. KUUK/117106/2020/13,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 16. 10. 2022, č. j. KUUK/117106/2020/13, a rozhodnutí Městského úřadu Litvínov ze dne 19. 6. 2020, MELT/42210/2020/Za, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši **3 000 Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2022, č. j. KUUK/117106/2020/13, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Litvínov, odboru stavebního úřadu, (dále jen „stavební úřad“) ze dne 19. 6. 2020, č. j. MELT/42210/2020Za-32, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým bylo podle § 66 odst. 1 písm. g) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zastaveno řízení o určení právního vztahu ve věci stavby „Větrný park Mníšek“.
2. Zároveň se žalobce domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

3. V podané žalobě žalobce konstatoval, že dne 6. 2. 2020 podal žádost o určení právního vztahu (dále též jen „žádost“) ve smyslu § 142 správního řádu, týkající se platnosti územního rozhodnutí o umístění stavby „Větrný park Mníšek“. Důvodem podání žádosti byla potřeba vyjasnit vztahy v území, zejména ujasnit, zda-li je stavba větrné elektrárny „Větrný park Mníšek“ stále pravomocně umístěna, když stavební úřad v roce 2019 deklaroval, že na základě oznámeného certifikátu autorizovaného inspektora nahrazujícího stavební povolení právo provést tuto stavbu nevzniklo.
4. Žalobce podotkl, že v souzené věci bylo stavebním úřadem dne 17. 6. 2020, pod č. j. MELT/41578/2020/OSV, vydáno osvědčení, že územní rozhodnutí ze dne 16. 7. 2009, č. j. SÚ/ÚR/55308/2008/REA (dále též jen „územní rozhodnutí“) o umístění stavby „Větrný park Mníšek“ v obci Nová ves v Horách, na pozemku p. č. XA, p. č. XB, p. č. XC, p. č. XD, p. č. XE, p. č. XF, p. č. XG, p. č. XH v k. ú. X, vydané Městským úřadem Litvínov, na žádost obchodní společnosti E. E., a. s. (dále též jen „osoba zúčastněná na řízení“ nebo „OZNR“), které nabylo právní moci a stalo se vykonatelným dne 3. 5. 2010, je pravomocným, vykonatelným a platným rozhodnutím. Dne 19. 6. 2020 stavební úřad vydal prvostupňové rozhodnutí, neboť se dle stavebního úřadu vydáním osvědčení stala žádost žalobce bezpředmětnou.
5. Následně žalobce v žalobě podrobně popsal průběh správního řízení a konstatoval, že je přesvědčen, že se podanou žádostí obrátil na věcně a místně příslušný správní orgán s otázkou, která nebyla doposud pravomocně rozhodnuta a kterou nelze rozhodnout v jiném správním řízení, že detailně vysvětlil právní zájem spolku i jeho členů na zodpovězení dané otázky, a že označil dostatečné množství důkazů na podporu svých tvrzení. S ohledem na to žalobce očekával, že bude o jeho žádosti rozhodnuto, nebo že stavební úřad pomůže žádost žalobci doplnit, nebo bude žádost po provedeném dokazování zamítnuta s tím, že v odůvodnění zamítavého rozhodnutí stavební úřad doporučí žalobci jiný procesní postup. Nic z uvedeného stavební úřad ovšem neučinil. Žalobce zdůraznil, že bylo-li jednou zahájeno správní řízení, bylo potřeba jej zákonným způsobem ukončit.
6. Žalobce současně namítal, že stavební úřad zvolil jako formu vyjasnění sporné otázky o platnosti územního rozhodnutí osvědčení, které ovšem vydal v rozporu s předloženými Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

důkazy i návrhem výroku, načež řízení zastavil pro bezpředmětnost. V této souvislosti žalobce zdůraznil, že osvědčení se nevydává v „řádném“ správním řízení, v němž je zejména možné uplatnit námitky, podat vyjádření a činit návrhy na doplnění dokazování, apod. V daném případě tedy nebylo možné zastavit správní řízení zahájené o žádosti žalobce a zastavení tohoto řízení ze strany stavebního úřadu, resp. potvrzení tohoto zastavení ze strany žalovaného je postupem rozporným s § 142 odst. 1 a § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, což by mělo být samo o sobě důvodem pro zrušení žalovaného rozhodnutí a nové projednání věci. K výkladu § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně na rozsudky ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 62/2009-68, ze dne 30. 3. 2009, č. j. Ca 15/2009-49, ze dne 26. 6. 2013, č. j. 7 Afs 79/2012-37 a na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 11. 2013, č. j. 30 A 94/2012-41.

7. Žalobce konstatoval, že žádostí o určení právního vztahu nezpochybňoval vznik právní moci územního rozhodnutí, byť podpůrně a výhradně pro účely prokázání právního zájmu spolku a jeho členů upozorňoval na nezákonný průběh územního řízení. Žalobce žádal vyřešení otázky, zdali stavba elektrárny je stále pravomocně umístěna na základě platného územního rozhodnutí či nikoliv, přičemž žalobce požádal stavební úřad, aby rozhodl, že platnost územního rozhodnutí (a s ním i trvání odpovídajícího právního vztahu) skončila v roce 2012. Určení konkrétního data konce územního rozhodnutí ponechal žalobce na stavebním úřadu. Tato otázka nebyla nikdy pravomocně vyřešena, a to ani v řízení o změně územního rozhodnutí v roce 2014, které proběhlo až po skončení platnosti změněného územního rozhodnutí z roku 2009.
8. Dále žalobce namítal, že odůvodnění způsobu zastavení řízení žalovaným považuje za rozporuplné. Žalovaný i v odůvodnění napadeného rozhodnutí totiž uvedl, že v řízení o určení právního vztahu nelze rozhodovat o platnosti územního rozhodnutí. To by implikovalo postup podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu. Judikatura je ohledně takového postupu relativně striktní, ale pokud by žalovaný zastavil odvolací řízení pro nepřípustnost, zachoval by alespoň jednu názorovou linii.
9. Žalobce dále nesouhlasil s názorem stavebního úřadu, že nebyl oprávněn přezkoumávat obsah oznámeného certifikátu autorizovaného inspektora a jeho příloh, ačkoliv byl oznámen v roce 2012. V této souvislosti žalobce podotkl, že již v předmětné žádosti ze dne 6. 2. 2020, konkrétně v bodech 4.A a 4.E, upozornil stavební úřad, že tento po oznámení certifikátu autorizované inspektorky vyzýval stavebníka k doplnění některých náležitostí, tj. že po oznámení certifikátu stavební úřad obsah certifikátu zjevně kontroloval. Žalobce byl přesvědčen, že pokud se stavební úřad domníval, že pravomoc přezkoumat certifikát autorizovaného inspektora vůbec neměl, nemohl v souzené věci vydat osvědčení, neboť podanou žádost nemůže plnohodnotně přezkoumat. Žalobce podotkl, že stavební úřad mohl požádat o přezkum certifikátu Ministerstvo pro místní rozvoj, které má dozor nad činností autorizovaných inspektorů. Žalobce i tuto možnost stavebnímu úřadu navrhl v bodě 2.B žádosti, uvedené však stavební úřad neučinil.
10. Dále žalobce podotkl, že stavební úřad mohl v projednávané věci vyjít z vlastního pravomocného deklaratorního rozhodnutí ze dne 20. 3. 2019, č. j. MELT/19179/2019/PRSTAV2, které dne 6. 9. 2019, pod č. j. KUUK/84779/2019/UPS, potvrdil i žalovaný, podle něhož právo realizovat stavbu OZNŘ na základě oznámeného certifikátu nevzniklo. Oznámení certifikátu autorizované inspektorky tedy nemohlo mít žádný vliv na platnost územního rozhodnutí z roku 2009. Uvedené žalobce zmínil ve své žádosti, stavební úřad se touto argumentací však nezabýval ani v odůvodnění napadeného Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

osvědčení, ani v odůvodnění usnesení o zastavení řízení. Tyto argumenty nevzal v potaz ani žalovaný, který pouze přezkoumal, zda byly splněny formální důvody pro zastavení řízení, a nikoliv celý průběh správního řízení.

11. Žalovaný se měl podle žalobce zabývat i věcnou a formální správností osvědčení, neboť právě vydání osvědčení bylo důvodem zastavení řízení. Žalovaný by sice v souzené věci neměl pravomoc osvědčení zrušit, ale mohl si udělat názor ohledně jeho správnosti ve smyslu § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalobce podotkl, že povinnost přezkoumat věcnou správnost osvědčení žalovaný měl i z důvodu ochrany veřejného zájmu (§ 89 odst. 2 správního řádu, druhá část věty druhé, a § 50 odst. 3 správního řádu, věta první). Žalobce totiž opakovaně během řízení upozorňoval na to, že záměr má mít negativní vliv na okolní krajinu a velkoplošné zvláště chráněné území Naturpark Erzgebirge/Vogtland, a že má být realizován na zemědělské půdě I. třídy ochrany. Bylo tedy i ve veřejném zájmu zjistit, zdali je stavba stále pravomocně umístěna.
12. Dále žalobce namítal, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není seznatelné, na základě jakých podkladů žalovaný rozhodoval. Žalovaný totiž v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vůbec nerefletoval vyjádření žalobce ze dne 30. 7. 2020, v němž se spolek vyjádřil k výsledku přezkumu osvědčení stavebním úřadem a požádal žalovaného, aby v případě nevyhovění odvolání v odůvodnění popsal, jakým jiným způsobem může místní ekologický spolek a jeho členové získat právní jistotu ohledně sporné platnosti územního rozhodnutí, jímž byla větrná elektrárna umístěna. Žalobce ve svém vyjádření současně přednesl důvody, pro které nepovažuje správní řízení za bezpředmětné. Na tyto otázky, resp. námitky však žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostal žádnou odpověď. Žalobce měl tedy pochybnost, zda se žalovaný tímto vyjádřením vůbec zabýval.
13. Žalobce současně upozornil na to, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nezabýval ani jeho podáním ze dne 19. 8. 2020 ani ze dne 4. 9. 2020, v němž žalobce mimo jiné reagoval na sdělení žalovaného, že považuje přezkumné řízení vedené v projednávané věci stavebním úřadem za řízení, v němž je řešena předběžná otázka, jejíž posouzení je podstatné pro rozhodnutí ve věci. Žalobce namítal, že z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí není seznatelné, z jakého důvodu považoval přezkumné řízení vedené stavebním úřadem, za řízení, v němž je řešena otázka, která by mohla ovlivnit rozhodnutí žalovaného. Stejně tak žalovaný neosvětlil, z jakého důvodu nepovažoval za podstatné pro rozhodnutí ve věci, jak bude rozhodnuto o žalobě proti nezákonnému zásahu, kterou žalobce podal v souvislosti s vydaným osvědčením.
14. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí rovněž nevyplývá, zda-li se ve věci vyjádřila OZNŘ. S ohledem na shora uvedené měl žalobce za to, že žalobou napadené rozhodnutí nebylo řádně odůvodněno ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu a současně žalovaný nepřihlédl ke všemu, co v řízení vyšlo najevo podle § 50 odst. 4 správního řádu.
15. Žalobce dále namítal, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno úředními osobami, které byly v určitém střetu zájmů ve smyslu § 14 odst. 6 správního řádu. Žalovaný totiž v rámci sdělení k návrhu žalobce na opatření proti nečinnosti v řízení o žádosti žalobce na určení právního vztahu vyjádřil názor, že řízení o určení právního vztahu ve věci platnosti územního rozhodnutí vůbec nelze vést. Střet zájmů žalobce namítal již ve svém odvolání a v jiné souvislosti i v podané žádosti. Žalovaný žalobcem přednesené argumenty odmítl, ačkoliv sám v usnesení o námitce podjatosti uvedl, že právní názor v prvoinstančním řízení vyjádřil a současně označil úřední osoby, které tak učinily.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

16. Žalobce se neztotožnil s posouzením jeho námitky podjatosti. Předně nesouhlasil s tvrzením žalovaného, že se stavební úřad k názoru nadřízeného orgánu, tj. žalovaného, vysloveného ve sdělení k návrhu žalobce na vydání opatření proti nečinnosti nepřiklonil, když místo rozhodnutí vydal pouze osvědčení. Žalobce nepřisvědčil ani tvrzení žalovaného, že uvedeným sdělením byla stavebnímu orgánu poskytnuta toliko metodická pomoc.
17. Žalobce dále vytýkal žalovanému, že mu neumožnil seznámit se s obsahem správního spisu ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, když na jeho žádost o dálkové nahlédnutí do správního spisu nereagoval, resp. reagoval až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a to sdělením ze dne 27. 10. 2020, že spis obsahuje pouze podání žalobce a opatření žalovaného, která žalobce již obdržel, a že by scanování celého obsahu správního spisu žalovaného nadměrně zatěžovalo. Žalobce zdůraznil, že o odepření nahlédnutí do správního spisu žalovaný ani nerozhodl usnesením, jak mu ukládá zákon. Žalobce dále nevěřil tvrzení žalovaného, že správní spis neobsahuje další písemnosti než jen podání žalobce. Správní spis totiž podle žalobce nepochybně obsahuje doručky, korespondenci se stavebním úřadem, písemnosti týkající předání správního spisu žalovanému, sdělení o výsledku přezkumného řízení a další listiny, které dosud nejsou žalobci známy. Nadto žalobce nevěřil datu přijetí správního spisu od podřízeného správního orgánu. Bez nahlédnutí do správního spisu tedy podle žalobce nebylo možné ověřit věrohodnost žalovaného, jehož jednání žalobce považoval za obstrukční a s ohledem na pozdní vyřízení námitky podjatosti i za nezákonné. Stejně tak nebylo možné zjistit, jaké kroky ve věci činily úřední osoby, jejichž podjatost žalobce namítal.
18. Žalobce vzhledem ke shora uvedenému namítal, že žalovaný jak v případě sdělení o přerušení řízení, tak v případě sdělení o odepření možnosti nahlédnout do správního soudu, nevydal usnesení, proti kterému by mohl žalobce brojit odvoláním. Obdobně nezákonně žalovaný postupoval při vyřízení návrhu žalobce na vydání opatření proti nečinnosti, který rovněž vyřídil pouhým sdělením.
19. Žalobce v podané žalobě rovněž namítal, že se žalovaný nezabýval jeho námitkou podjatosti úředních osob, kterou podal společně s odvoláním, byť zjevně opožděně. Žalovaný měl alespoň v odůvodnění napadeného rozhodnutí posoudit, zda vydané osvědčení a usnesení o zastavení řízení o určení právního vztahu nevydal podjatý správní orgán. Žalobce předpokládal, že žalovaný minimálně posoudí, zda současným úředním osobám stavebního úřadu může vzniknout přímá osobní odpovědnost nebo poškození dobrého jména vyplývající z úředních postupů stavebního úřadu v letech 2012 až 2019, které se týkaly stavebního záměru „Větrný park Mníšek“ a zda taková rizika měla potenciál ovlivnit rozhodování v této věci.
20. Žalobce dále zdůraznil, že je ekologickým spolkem, jehož hlavním cílem je ochrana přírody a krajiny Krušnohoří, a který sdružuje vlastníky nemovitostí dotčené různými záměry výstavby větrných elektráren na území obce Nová ves v Horách. Stavební záměr OZNR byl podroben zjišťovacímu řízení EIA ULK320. I přes závěry uvedené v EIA byl žalobce přesvědčen, že větrný park bude mít negativní dopad na místní obyvatele, faunu i krajinu, včetně přilehlé chráněné krajinné oblasti Naturpark Erzgebirge/Vogtland. Tyto obavy nově potvrzuje i později zpracovaná mezinárodní EIA č. MZP412 k jinému záměru „VTE v lokalitě Kamenec, Větrný vrch a Bratrská“. Žalobce podpůrně odkázal i na skutečnost, že byla v roce 2019 vydána Územní studie krajiny ORP Litvínov, která definovala cílové kvality krajinného okrsku KO05 Mníšek, s nimiž je stavební záměr „Větrný park Mníšek“ v rozporu. Žalobce si byl vědom, že více jak deset let stará Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí již nelze přezkoumávat, ale zdůraznil, že má zásadní zájem na určení, že územní rozhodnutí pozbylo platnosti, neboť tím by se otevřela žalobci možnost účastnit se nových povolovacích procesů.

21. Žalobce podotkl, že situace v území se neustále vyvíjí, a proto původní vyhodnocení dopadů stavebního záměru na životní prostředí již nemusí odpovídat stavu ke dni žádosti o stavební povolení. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 9 As 33/2011-151. Žalobce poukázal i na skutečnost, že od doby vydání územního rozhodnutí z roku 2009 se zpřísnily i podmínky ochrany zemědělského půdního fondu. Nadto územní rozhodnutí odsunulo některé otázky týkající se ochrany přírody a krajiny až do stavebního řízení, toho se však za současné právní úpravy nemůže žalobce účastnit.
22. Žalobce uvedl, že bez znalosti projektové dokumentace není možné ani dovodit, zda by se členové žalobce, jakožto vlastníci nemovitostí dotčených stavebním záměrem, mohli účastnit případného stavebního řízení navazujícího na územní rozhodnutí, aby mohli upozornit na rozpory týkající se platnosti územního rozhodnutí, neboť i ti se cítí být dotčeni vydáním osvědčení. Na některé členy žalobce doléhá i riziko možného snížení hodnoty jejich nemovitosti plynoucí z nejistoty ohledně platnosti územního rozhodnutí. V této souvislosti žalobce odkázal na závěry plynoucí ze studie německého institutu RWI nebo z Velké Británie, které se zabývaly cenou nemovitostí v blízkosti větrných elektráren.
23. Závěrem žalobce popsal i různé způsoby obrany proti případnému rozhodnutí o žádosti osoby zúčastněné na řízení o vydání stavebního povolení a proti vydanému osvědčení v řízení o stavebním povolení a uzavřel, že ačkoliv je osvědčení pouhým důkazem s presumpcí správnosti, žalobce proti němu nemá žádnou možnost efektivní a účinné obrany před správním orgánem ani před civilním soudem.

Vyjádření žalovaného k žalobě

24. Žalovaný k výzvě soudu předložil spisovou dokumentaci a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný předně poukázal na to, že doba platnosti územního rozhodnutí je upravena v § 93 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v platném znění (dále jen „stavební zákon“) a v jeho odst. 4 jsou vymezeny podmínky, za kterých územní rozhodnutí platnosti nepozbývá. Tato ustanovení (ani následující) stavebního zákona však neupravují, jakým způsobem by mělo být konstatováno, pokud je třeba, zda územní rozhodnutí platí či nikoli. Žalovaný měl za to, že posouzení jednoznačně stanovených podmínek pro platnost územního rozhodnutí nemůže být předmětem řízení podle § 142 správního řádu.
25. Dále žalovaný uvedl, že se k vydání osvědčení namísto deklaratorního rozhodnutí žalovaný vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které plně odkázal a konstatoval, že ačkoliv zastává názor uvedený v předchozím odstavci, v souzené věci akceptoval postup stavebního úřadu, který vyřídil žádost vydáním osvědčení ze dne 17. 6. 2020, č. j. MELT/41578/2020/OSV, tzn. že zvolil vyšší právní formu než pouhé sdělení.
26. Nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že se stavební úřad i žalovaný vydáním osvědčení pokusili vyhnout rozhodování v řízení. Vydání osvědčení namísto rozhodnutí připouští, resp. upřednostňuje § 142 odst. 2 správního řádu. Důvodem pro zastavení řízení v projednávané věci byla skutečnost, že bylo vydáno osvědčení podle § 142 odst. 2 správního řádu. Dále žalovaný podotkl, že stavební úřad nemohl řízení zastavit podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, jak namítá žalobce, tedy z důvodu, že byla podána žádost

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

zjevně právně nepřipustná. Takovou žádostí je žádost, u níž je již na první pohled zřejmé, že jí nelze vyhovět. To především znamená, že tato nepřipustnost musí být patrná již ze samotné žádosti, nikoliv z výsledků dalšího dokazování či zjišťování. V daném případě se ovšem nejednalo o žádost, již nebylo možné vyhovět. Stavební úřad pouze dospěl k závěru, že ji lze vyřídit právě vydáním osvědčení podle § 142 odst. 2 správního řádu, namísto rozhodnutí.

27. K otázce přezkumu certifikátu autorizovaného inspektora žalovaný uvedl, že tato nebyla předmětem odvolacího řízení, a tudíž nemůže být zodpovězena ani soudem na základě podané žaloby. K tvrzení žalobce, že mu nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, žalovaný konstatoval, že v rámci odvolacího řízení žalovaný obdržel jediný nový podklad, a to vyjádření stavebního úřadu ze dne 31. 8. 2020 k podnětu žalobce na přezkum osvědčení ze dne 17. 6. 2020. Toto vyjádření žalobce jakožto žadatel o přezkum od stavebního úřadu obdržel a s jeho obsahem byl tedy seznámen. Žalovaný k tomu dodal, v rámci odvolacího řízení pouze zkoumal, zda byly dány důvody pro vydání usnesení o zastavení řízení. Nezabýval se věcnou stránkou věci.
28. Žalovaný současně nebyl příslušným správním orgánem k přezkoumání osvědčení, nemohl tedy ani následně hodnotit závěry přezkumného řízení provedeného stavebním úřadem. Žalovaný měl za to, že žalobou napadené rozhodnutí je dostatečně odůvodněno. O nepodjatosti úředních osob, které se podílely na rozhodování bylo v odvolacím řízení rozhodnuto usnesením ze dne 10. 10. 2020, č. j. KUUK/153195/2020, před vydáním napadeného rozhodnutí.

Replika a další vyjádření žalobce

29. V replice ze dne 15. 1. 2021 žalobce argumentoval obdobně jako v podané žalobě. Žalobce byl přesvědčen, že bylo v projednávané věci možné vést o jeho žádosti řízení ve smyslu § 142 odst. 1 správního řádu, a že bylo v pravomoci žalovaného učinit si vlastní úsudek o věcné správnosti vydaného osvědčení. Dále žalobce doplnil konkrétní specifikace možných dopadů realizace stavebního záměru „Větrný park Mníšek“ na okolní přírodu a krajinu a poukázal na skutečnost, že negativní vliv na území České republiky a Spolkové republiky Německo byl prokázán již ve studii dopadu na krajinný ráz EIA ULK320, která byla zpracovaná ve vztahu k umístění stavebního záměru OZNŘ, a poukázal na závěry vyplývající z této studie a k ní připojeného biologického průzkumu. Žalobce namítal, že s ohledem na přeshraniční dosah EIA ULK320 mělo být příslušným správním orgánem k vedení zjišťovacího řízení EIA Ministerstvo životního prostředí namísto žalovaného. Žalovaný přitom o přeshraničních vlivech věděl, když v závěru zjišťovacího řízení EIA ULK320 uvedl, že neobdržel žádnou připomínku veřejnosti či občana Spolkové republiky Německo. Tomu se ovšem podle žalobce není možné divit, když Spolková republika Německo nebyla o stavebním záměru OZNŘ nijak informována. Vzhledem k tomu žalobce považoval studii EIA ULK320 za nicotný správní akt.
30. K vyjádření ze dne 29. 1. 2021 žalobce připojil rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj (dále jen „MMR“) ze dne 18. 1. 2021, č. j. MMR-2180/2021-83, jímž bylo rozhodnuto o odvolání žalobce proti usnesení žalovaného ze dne 10. 10. 2020, č. j. KUUK/153195/2020, jímž nebylo vyhověno námitce podjatosti úředních osob Krajského úřadu Ústeckého kraje, konkrétně B. B., Dis., a A. D., vznesené žalobcem v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Žalobce nesouhlasil s rozhodnutím a zdůraznil, že poskytování údajné metodické pomoci žalovaným stavebnímu úřadu má s ohledem na zásadu dvojinstančnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

své meze. V opačném případě by úřední osoby odvolacího správního orgánu pouze formálně aprobovaly svůj právní názor.

31. K podání ze dne 9. 3. 2021 žalobce připojil sdělení MMR k podnětu žalobce k přezkumu napadeného rozhodnutí, v němž MMR uvedlo, že v dané věci nebyly důvody k zahájení přezkumného řízení a shrnul, z jakých důvodů s tímto sdělením nesouhlasí.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

32. Ve vyjádření ze dne 7. 9. 2022 byla OZNŘ přesvědčena, že v řízení podle § 142 správního řádu není možné řešit otázku platnosti pravomocného územního rozhodnutí a odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2017, sp. zn. 2 Ads 140/2016. Podle OZNŘ žalobce v projednávané věci žádal správní orgán nikoliv o vydání rozhodnutí o určení právního vztahu, ale o vydání rozhodnutí o určení právní skutečnosti. Současně OZNŘ zdůraznila, že platnost územního rozhodnutí nastává ex lege za splnění zákonem stanovených podmínek. Proto určení skutečnosti, zda územní rozhodnutí pozbylo platnosti či nikoliv, nemá být předmětem deklaratorního řízení ve smyslu § 142 správního řádu. Stavební úřady běžně vydávají k otázce platnosti územního rozhodnutí sdělení, která nemohou zasáhnout do práv žadatele. K tomu OZNŘ odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2016, č. j. 9 As 204/2015-40.
33. OZNŘ dále podotkla, že osvědčení ve smyslu § 142 odst. 2 správního řádu je vydáváno na základě údajů obsažených ve správním spise, příp. určitých nesporných skutečností. S ohledem na to, že veškeré skutečnosti týkající se platnosti územního rozhodnutí k záměru „Větrný park Mníšek“, byly stavebnímu úřadu známy z úřední činnosti, bylo vydání osvědčení dle § 142 odst. 2 správního řádu z procesního hlediska zcela namístě. Pokud žalobce namítá, že správní orgány měly jeho žádost o určení právního vztahu „věcně projednat“, tak k takovému věcnému projednání nepochybně došlo, a to prostřednictvím vydání osvědčení, v němž se stavební úřad meritorně vyjádřil k otázce platnosti územního rozhodnutí vznesené žalobcem. OZNŘ považovala postup stavebního úřadu, který řízení o žádosti žalobce zastavil ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, neboť se žádost žalobce stala v důsledku vydání osvědčení bezpředmětnou, za souladný se zákonem.
34. OZNŘ se neztotožnila s názorem žalobce, že o jeho odvolání rozhodovaly podjaté úřední osoby, neboť poskytnutí metodické pomoci není možné podřadit pod žádný z důvodů podjatosti předvídaný v § 14 odst. 1 správního řádu, neboť se ve své podstatě jedná o okolnosti spočívající v postupu úředních osob v dané věci, resp. jejího rozhodování v jiných věcech, které zpravidla důvodem podjatosti není.

Replika žalobce k vyjádření osoby zúčastněné na řízení

35. V podání ze dne 14. 10. 2022 žalobce uvedl, že ačkoliv společnost E. E. a. s., označil v podané žalobě jako osobu zúčastněnou na řízení, má za to, že tato společnost nesplňuje definiční znaky uvedené v § 34 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žalobce nadále setrval na své argumentaci předestřené v podané žalobě a v dalších jeho vyjádřeních v nyní projednávané věci.

Posouzení věci soudem

36. O žalobě soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., rozhodl bez jednání, neboť žalobce s takovýmto postupem výslovně souhlasil a žalovaný nesdělil soudu do dvou týdnů od Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto postupem, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.

37. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
38. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
39. Soud se předně věnoval námitce žalobce, že společnosti E. E., a. s., v souzené věci nesvědčí postavení osoby zúčastněné na řízení. Podle § 34 s. ř. s. platí, že osobami zúčastněnými na řízení jsou osoby, které byly přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech vydáním napadeného rozhodnutí nebo tím, že rozhodnutí nebylo vydáno, a ty, které mohou být přímo dotčeny jeho zrušením nebo vydáním podle návrhu výroku rozhodnutí soudu, nejsou-li účastníky a výslovně oznámily, že budou v řízení práva osob zúčastněných na řízení uplatňovat. Soud podotýká, že institut osoby zúčastněné na řízení slouží především k ochraně práv ostatních účastníků předchozího správního řízení (ze dne 8. 11. 2011, č. j. 1 Afs 81/2010-268, č. 2508/2012 Sb. NSS).
40. Soud z obsahu správního spisu zjistil, že správní orgány jednaly se společností E. E., a. s., jako s účastníkem řízení ode dne zahájení řízení o žádosti žalobce o určení právního vztahu. Vzhledem k tomu, že předmětem řízení, které bylo stavebním úřadem zastaveno, byla žádost žalobce o určení právního vztahu, resp. o určení, zda územní rozhodnutí ze dne 16. 7. 2009, které bylo vydáno právě na žádost společnosti E. E. a. s., je stále platným rozhodnutím, resp. o určení, že toto územní rozhodnutí pozbylo platnosti již v roce 2012, soud nemá pochyb o tom, že společnost E. E. a. s., má právní zájem na výsledku tohoto soudního řízení, a proto jí svědčí postavení osoby zúčastněné na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s.
41. Dále se soud zabýval přezkoumatelností žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce vytýkal žalovanému, že z žalobu napadeného rozhodnutí není patrné, zda se zabýval jeho podáními ze dne 30. 7. 2020, 19. 8. 2020 a 4. 9. 2020 a argumentací v nich uvedenou a zároveň, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není seznatelné, zda se v rámci odvolacího řízení vyjádřila OZNŘ. Žalovaný podle žalobce rovněž neosvětlil, z jakého důvodu přerušil odvolací řízení do doby, než bude rozhodnuto stavebním úřadem o podnětu žalobce k přezkumu předmětného osvědčení.
42. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

hodnocení důkazů“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Současně soud zdůrazňuje, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS).

43. Z odvolání žalobce a jím zmíněných vyjádření učiněných v průběhu odvolacího řízení ze dne 30. 7. 2020, 19. 8. 2020 soud zjistil, že žalobce v rámci odvolacího řízení uplatnil argumentaci vztahující se nejen k nesprávnému postupu stavebního úřadu, tj. k tomu, že nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení o žádosti žalobce ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, ale současně směřující proti věcné správnosti stavebním úřadem vydaného osvědčení. Žalobce v tomto směru předně nesouhlasil s tím, že územní rozhodnutí ze dne 16. 7. 2009 je stále platným rozhodnutím a k tomu poukazoval na odůvodnění své žádosti. Vyjádření ze dne 4. 9. 2020, v němž žalobce mimo jiné poukazuje na skutečnost, že žalovaný považuje řízení vedené stavebním úřadem o podnětu žalobce k přezkumu vydaného osvědčení za řízení, ve kterém má být řešena předběžná otázka mající vliv na rozhodnutí o odvolání žalobce proti rozhodnutí stavebního úřadu o zastavení řízení, je poté vyjádřením žalobce ve věci jeho návrhu na ochranu proti nečinnosti žalovaného, kterou podal u MMR. Toto vyjádření je dle obsahu primárně adresované MMR a žalobce v něm rozvádí další důvody, pro které má za to, že je žalovaný ve věci jeho odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí nečinný. Zmíněné vyjádření bylo též zaslané žalovanému na vědomí.
44. Následně soud prostudoval žalobou napadené rozhodnutí a shledal, že žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nejprve stručně shrnul dosavadní průběh správního řízení a obsah žalobcem podaného odvolání. Žalovaný konstatoval, že předmětem odvolacího řízení je přezkum procesního rozhodnutí stavebního úřadu, kterým stavební úřad zastavil řízení o žádosti žalobce na určení právního vztahu podle § 142 správního řádu, tj. zda je územní rozhodnutí ze dne 16. 7. 2009 o umístění stavby „Větrný park Mníšek“ stále platným rozhodnutím. Stavební úřad řízení o žádosti žalobce zastavil podle § 66 odst. 1 písm. g), neboť dne 17. 6. 2020 vydal osvědčení ve smyslu § 142 odst. 2 správního řádu o tom, že předmětné územní rozhodnutí je pravomocným, vykonatelným a platným rozhodnutím a vydáním tohoto osvědčení se žádost žalobce se stala zjevně bezpředmětnou. Žalovaný zdůraznil, že v odvolacím řízení je oprávněn přezkoumat pouze to, zda byly splněny zákonem předvídané podmínky pro zastavení řízení o žádosti žalobce. Upozornil na to, že věcnou stránku osvědčení přezkoumal na základě podnětu žalobce stavební úřad postupem podle § 156 a násl. správního řádu.
45. Dále žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí s odkazem na znění § 142 odst. 1 a 2 správního řádu uvedl, že pro zastavení řízení o určení právního vztahu v daném případě postačovala skutečnost, že bylo vydáno osvědčení podle § 142 odst. 2 správního řádu. V této souvislosti žalovaný podotkl, že stavební úřad po přezkoumání osvědčení v přezkumném řízení dospěl k závěru, že nebylo vydáno v rozporu s právními předpisy a své rozhodnutí o přezkumu osvědčení náležitě odůvodnil v opatření ze dne 31. 8. 2020. Dále žalovaný konstatoval, že platnost územního rozhodnutí ze dne 16. 7. 2009 je zřejmá ze správního spisu vedeného stavebním úřadem. Stavební úřad měl podle žalovaného nesporné informace o platnosti tohoto územního rozhodnutí, a proto byly splněny podmínky pro vydání osvědčení. Řízení zahájené na základě žádosti žalobce ze dne 6. 2.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2020 poté stavební úřad podle žalovaného zastavil v souladu s § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, neboť se žádost o vydání správního aktu stala z důvodu vydání osvědčení zjevně bezpředmětnou.

46. K námitkám žalobce, že se stavební úřad nevypořádal v prvostupňovém rozhodnutí, ale i v osvědčení s argumenty žalobce ohledně platnosti předmětného územního rozhodnutí, které žalobce uvedl v žádosti, žalovaný upozornil na skutečnost, že správní řád nestanoví náležitosti osvědčení, a že je otázkou, zda by mělo mít osvědčení odůvodnění. Podle žalovaného nicméně osvědčení odůvodnění obsahovalo, ale žalovaný není oprávněn hodnotit správnost a zákonnost tohoto osvědčení, neboť není příslušným správním orgánem k jeho přezkoumání. K námitce nedostatečného odůvodnění prvostupňového rozhodnutí žalovaný uvedl, že v odůvodnění usnesení o zastavení řízení bylo třeba vypořádat se pouze s tím, že bylo vydáno osvědčení. Stavební úřad se tedy v prvostupňovém rozhodnutí nemusel zabývat věcnou stránkou věci, tj. tím, zda územní rozhodnutí pozbylo platnosti či nepozbylo, resp. zda byla stavba na základě tohoto územního rozhodnutí umístěna.
47. Žalovaný rovněž nepřisvědčil žalobci, že měla být jeho žádost zamítnuta ve smyslu § 51 odst. 3 správního řádu, neboť žádost může být zamítnuta na základě skutečností zjištěných v průběhu shromažďování podkladů rozhodnutí, které znemožňují žádosti vyhovět.
48. Žalovaný současně v napadeném rozhodnutí podotkl, že je přesvědčen, že podmínky, za kterých územní rozhodnutí nepozbývá platnosti jsou upraveny v § 93 odst. 3 a 4 stavebního zákona, a že otázka platnosti územního rozhodnutí by neměla být řešena v řízení o určení právního vztahu ve smyslu § 142 správního řádu, postup stavebního úřadu, který vydal předmětné osvědčení ovšem akceptoval, jelikož tento vyřídil žádost žalobce úkonem „vyšší právní formy“ než pouhým neformálním sdělením.
49. Z výše shrnutého obsahu žalobou napadeného rozhodnutí dle soudu vyplývá, že z jeho odůvodnění je patrný dosavadní průběh správního řízení v míře potřebné pro zasazení rozhodnutí do patřičného skutkového a právního kontextu. Odůvodnění rozhodnutí je sice strohé, avšak obsahuje klíčovou úvahu, a sice že žádost žalobce na určení právního vztahu byla podle žalovaného v souladu s § 142 odst. 2 správního řádu vyřízena vydáním osvědčení a vzhledem k tomu se žádost žalobce stala zjevně bezpředmětnou ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Žalovaný se rovněž zabýval námitkami žalobce proti procesnímu postupu stavebního úřadu. S ohledem na povahu rozhodnutí o zastavení řízení žalovaný další okolnosti či námitky žalobce posuzovat nemusel. Žalovanému nenáleželo věcné posouzení důvodnosti žádosti žalobce, či posouzení věcné správnosti stavebním úřadem vydaného osvědčení, anebo posouzení, zda je územní rozhodnutí ze dne 16. 7. 2009 pravomocným, vykonatelným a stále platným rozhodnutí. Žalovaný tak nebyl ani povinen se blíže zabývat tvrzeními žalobce ve vztahu k opatření stavebního úřadu ze dne 31. 8. 2020, č. j. MELT/59126/2020/Sd, v němž stavební úřad dospěl k závěru, že osvědčení vydané dne 17. 6. 2020 není úkonem, který by byl v rozporu s právními předpisy. Podle názoru soudu žalovanému nelze vytknout ani to, že v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nereagoval na vyjádření žalobce ze dne 4. 9. 2020, ve věci jeho návrhu na ochranu proti nečinnosti žalovaného a v něm uplatněnou argumentaci, neboť bylo primárně na MMR, aby se se zmíněným vyjádřením a skutečnostmi v něm tvrzenými vypořádalo v rozhodnutí o návrhu žalobce na ochranu proti nečinnosti žalovaného.

50. S ohledem na shora uvedené soud uzavírá, že přezkum prvostupňového rozhodnutí byl omezen toliko na to, zda se žádost žalobce ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu stala skutečně bezpředmětnou a zda tedy byly splněny podmínky pro zastavení řízení o žádosti žalobce. V daném případě žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí předložil ucelený právní názor, z jakého důvodu považoval postup žalovaného v projednávané věci za souladný se zákonem. V takové situaci dle soudu nemůže způsobit nepřezkoumatelnost rozhodnutí, že se žalovaný nezabýval detailně každou dílčí námitkou či každou dílčí úvahou žalobce uvnitř jednotlivých odvolacích bodů. Žalobce se dle soudu mylí, pokud se domnívá, že na jeho košatá a obsáhlá podání v rámci odvolacího řízení musel žalovaný reagovat ještě košatějším odůvodněním rozhodnutí.
51. K námitce žalobce, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nezabýval jeho argumentací, že prvostupňové rozhodnutí vydaly úřední osoby, které byly ve střetu zájmů, resp. že existují pochybnosti o jejich podjatosti. Zejména, že existuje důvodná pochybnost o podjatosti vedoucího stavebního úřadu Bc. P. K., spočívající v tom, že vedoucí stavebního úřadu vydal, jak rozhodnutí o změně územního rozhodnutí, tak vyhotovil i oznámení adresované členovi žalobce, v němž mu oznámil, že územního rozhodnutí vydané dne 16. 7. 2009 nepozbylo platnosti, soud uvádí, že z obsahu správního spisu vyplývá, že minimálně ode dne 27. 3. 2020 muselo být žalobci známo, že se na projednání věci bude podílet vedoucí stavebního úřadu Bc. P. K., a Bc. G. H., neboť tohoto dne byla žalobci stavebním úřadem prostřednictvím datové schránky poskytnuta úplná kopie obsahu správního spisu, jejíž součástí je i pověření úřední osoby k provádění úkonů, z něhož je zjevné, že se tyto úřední osoby budou podílet na projednávání žádosti žalobce.
52. Obsahem správního spisu je dále vyjádření stavebního úřadu, které vyhotovil vedoucí stavebního úřadu Bc. P. K., zaslané žalobci dne 15. 4. 2020 k návrhu žalobce na ochranu proti nečinnosti žalovaného. Přestože bylo od počátku správního řízení žalobci známo, které úřední osoby se budou podílet na projednání věci a současně mu byl od počátku řízení znám i v odvolání tvrzený důvod podjatosti vedoucího stavebního úřadu Bc. P. K. žalobce námitku podjatosti uplatnil poprvé až v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Bylo na žalobci, aby námitku podjatosti jmenovaných úředních osob uplatnil již v řízení před stavebním úřadem bez zbytečného odkladu, což v daném případě znamená bezodkladně poté, co zjistil, které úřední osoby se budou podílet na projednání a rozhodnutí věci. To však žalobce neučinil, čímž znemožnil, aby opodstatněnost takové námitky posoudil a rozhodl o ní služebně nadřízený dotyčných úředních osob. Na uvedeném nemůže nic změnit ani skutečnost, že řízení o žádosti žalobce bylo ukončeno vydáním osvědčení. Podle § 14 odst. 3 věty druhé správního řádu se k námitce podjatosti nepřihlédne, pokud účastník řízení o důvodu vyloučení prokazatelně věděl, ale bez zbytečného odkladu námitku neuplatnil.
53. Ačkoliv by bylo ze strany žalovaného vhodné, aby alespoň ve stručnosti v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí reagoval na námitku podjatosti žalobce, s ohledem na to, že tato námitka byla žalobcem uplatněná zjevně opožděně, což žalobce nerozpорије, soud nemá za to, že by žalovaný pochybil, pokud k ní nepřihlédl a v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí neuvedl, že k ní nepřihlíží z důvodu její opožděnosti.
54. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je přezkoumatelné a námitku nepřezkoumatelnosti vyhodnotil jako nedůvodnou. Otázkou věcné správnosti závěrů správních orgánů se soud bude zabývat níže.

55. Žalobce v podané žalobě dále namítal, že žalovaný neposkytl žalobci možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu a současně žalobci neumožnil k jeho žádosti nahlédnout do správního spisu vedeného žalovaným o odvolání žalobce, a to způsobem umožňujícím dálkový přístup, a o žádosti žalobce o nahlédnutí do správního spisu rozhodl až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
56. Podle § 36 odst. 3 věty první části před středníkem správního řádu platí, že nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Účelem § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis doplňován o další důkazní prostředky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, publ. pod č. 2073/2010 Sb. NSS).
57. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalovaný žalobce výslovně nevyzval k seznámení se s obsahem spisového materiálu ve smyslu § 36 odst. 3 věty první správního řádu. V daném případě ovšem nedošlo s ohledem na povahu prvoinstančního rozhodnutí, jímž bylo ve věci rozhodnuto toliko procesně, nikoliv meritorně, k porušení práv žalobce na spravedlivý proces. Nejvyšší správní soud již v této souvislosti, např. v rozsudku ze dne 3. 5. 2017, č. j. 7 Azs 46/2017-28, konstatoval, že „[n]elze přisvědčit ani námitce, že ministerstvo porušilo svou povinnost stanovenou v § 36 odst. 3 správního řádu. [...] Otázkou, zda je správní orgán povinen postupovat podle citovaného ustanovení v případě zastavení řízení, se správní soudy zabývaly v řadě svých rozhodnutí. V daném případě ministerstvo rozhodlo o zastavení řízení [...], nerozhodovalo tak o meritu věci. Smyslem procesního práva upraveného v § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníkovi k dispozici skutková zjištění správního orgánu, aby mohl případně poukázat na jejich nesprávnost nebo aby navrhl jejich doplnění. Soud v této souvislosti dále podotýká, že žalovaný nebyl povinen žalobce vyrozumívát o možnosti seznámení se s podklady rozhodnutí ani s ohledem na to, že ze strany odvolacího orgánu nedošlo k doplnění nových podkladů pro rozhodnutí ve věci (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, publ. pod č. 3837/2018 Sb. NSS). Žalobní námitku, že žalovaný pochybil, když žalobce nevyzval k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádření se k nim ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu soud tak shledal nedůvodnou.
58. K námitce žalobce, že mu žalovaný neumožnil k jeho žádosti nahlédnout do správního spisu, soud uvádí, že z obsahu správního zjistil, že žalobce podáním ze dne 9. 10. 2020, doručeným žalovanému téhož dne, požádal žalovaného o dálkové nahlédnutí do správního spisu vedeného žalovaným o odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí o zastavení řízení. Žalobce žádal, aby mu žalovaný zaslal prostřednictvím datové schránky kopie všech částí uvedeného spisu. Žalovaný sdělením ze dne 27. 10. 2020, tj. až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí dne 16. 10. 2020, žalobci sdělil, že z gramatického výkladu § 38 odst. 4 správního řádu vyplývá, že správní řád osobě oprávněné nezakládá právo na to, aby jí správní orgán zaslal kopii spisu nebo jeho části poštou či elektronicky. K tomu uvedl, že právo na pořízení kopie správního spisu není ve správním řádu upraveno jako samostatné právo, ale jako součást práva na nahlížení do spisu. Současně žalovaný podotkl, že správní spis obsahuje pouze podání žalobce, a že veškerá opatření učiněná žalovaným či stavebním úřadem byla žalobci zaslána. Závěrem žalovaný konstatoval, že žalobci přílohou zasílá soupis správního spisu a v případě potřeby může žalobce požádat o zaslání kopie konkrétní listiny.

59. Podle § 38 odst. 1 správního řádu mají účastníci a jejich zástupci právo nahlížet do spisu, a to i v případě, že je rozhodnutí ve věci již v právní moci. Není-li účastník zastoupen, může spolu s účastníkem nahlížet do spisu i jeho podpůrce. Podle § 38 odst. 5 správního řádu odepřel-li správní orgán osobě nahlížet do spisu nebo jeho části, vydá o tom usnesení, které se oznamuje pouze této osobě.
60. Právo nahlížet do správního spisu je základním procesním právem účastníků řízení, kterým je zabezpečena jejich informovanost o podkladech pro vydání rozhodnutí ve věci. Součástí práva nahlížet do správního spisu je i právo činit si ze spisu samostatně výpisy a právo žádat, aby příslušný správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části. Účastník řízení a jeho zástupce mají právo nahlížet do spisu po celou dobu správního řízení, tzn. od okamžiku jeho zahájení, a toto jejich právo trvá i poté, kdy rozhodnutí příslušného správního orgánu ve věci nabude podle § 73 správního řádu právní moci. Právo nahlížet do spisu ve smyslu § 38 odst. 1 správního řádu náleží účastníkovi řízení či jeho zástupci bez dalšího, tzn. že nemusí prokazovat a ani odůvodňovat, proč chtějí do spisu nahlížet, nebo vymezovat, do jakých částí chtějí nahlížet. Příslušný správní orgán jim nemůže toto jejich právo nijak upřít. Nahlížení do spisu v průběhu řízení je poté procesním právem účastníka a jakékoliv jeho porušení představuje vadu řízení, proti níž může účastník řízení brojit v žalobě proti konečnému rozhodnutí ve věci samé (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. června 2003 č. j. 6 A 164/2002-8, č. 15/2003 Sb. NSS nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2019, č. j. 6 Ads 118/2019-40).
61. K tomu soud podotýká, že ačkoliv podle shora citovaného § 38 odst. 1 správního řádu právo na nahlížení do spisu je neomezené, neznamená to, že by za všech okolností muselo být požadavku na nahlédnutí do spisu nutně vyhověno v termínu, který si účastník nebo jeho zástupce určí, není-li to reálně možné. Ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu také nestanovuje správnímu orgánu způsob jakým je povinen účastníkovi řízení či jeho zástupci umožnit nahlížet do spisu, resp. z konstrukce práva nahlížení do spisu ani ze základních zásad činnosti správních orgánů nelze například dovodit právo zaslání kopie správního spisu příslušným správním orgánem účastníkovi řízení nebo jeho zástupci, a to ať již poštou, nebo elektronicky (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2018, č. j. 6 As 310/2018-72 nebo ze dne 24. 9. 2020, č. j. 3 As 124/2018-61).
62. Ačkoli lze tedy s žalovaným souhlasit, že povinnost zajistit účastníkovi řízení vzdálený přístup ke spisové dokumentaci správním orgánům žádný právní předpis neukládá, resp. není povinností správních orgánů zasílat účastníkům správního řízení k jejich žádosti kopii celého správního spisu, soud nemohl v projednávané věci odhlédnout od skutečnosti, že žalobce požádal o nahlédnutí do spisu a pořízení jeho kopie v průběhu odvolacího řízení. Povinností žalovaného tedy bylo umožnit žalobci reálně a účinně uplatnit jeho právo nahlížet do správního spisu, a to ještě před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí. Za efektivní umožnění realizace práva nahlížení do správního spisu by bylo možné považovat žalovaným zvolený postup za situace, že by žalovaný informoval žalobce o nemožnosti nahlédnout do správního spisu způsobem, který požadoval žalobce, tj. zasláním celé kopie správního spisu do datové schránky žalobce, a současně by ho vyrozuměl o možnosti fyzického nahlížení do spisu, a to ještě před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud tak žalovaný neučinil, porušil procesní práva žalobce a zatížil správní řízení vadou.
63. Současně soud ovšem podotýká, že tato vada řízení neměla vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, neboť součást správního spisu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí tvořily toliko podklady a vyjádření předložená přímo žalobcem a dále sdělení stavebního úřadu ze dne 28. 8. 2020 a ze dne 31. 8. 2020 ve věci podnětu žalobce Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

k přezkumu osvědčení o platnosti územního rozhodnutí, která byla doručována žalobci. Ostatně to, že žalobce byl seznámen s obsahem těchto sdělení je zřejmé ze skutečnosti, že sám žalobce tato sdělení připojil ke svému vyjádření ze dne 4. 9. 2020, adresovaného MMR a též žalovanému. Součástí správního spisu vedeného žalovaným dále tvořil návrh žalobce na opatření proti nečinnosti žalovaného, a rovněž příkaz MMR ze dne 30. 9. 2020 k vydání rozhodnutí v odvolacím řízení a usnesení žalovaného ze dne 10. 10. 2020, jímž rozhodl o námitce podjatosti žalobce podané vůči vedoucí stavebního úřadu B. B., Dis, a samostatné referentce A. D. tak, že jí nebylo vyhověno. Příkaz MMR ze dne 30. 9. 2020 a zmíněné usnesení ze dne 10. 10. 2020 byly žalobci doručeny. Součástí správního spisu tedy tvořily ve všech případech podklady, jež byly žalobci známy, a proto v dané věci nemohlo dojít k újmě na procesních právech žalobce.

64. Soud se neztotožnil ani s argumentací žalobce, že žalovaný pochybil, když žalobci pouze sdělil, že nemůže nahlédnout do správního spisu na místo toho, aby vydal usnesení o odepření práva nahlížet do správního spisu ve smyslu § 38 odst. 5 správního řádu.
65. Žalobci lze sice přisvědčit, že pokud správní orgán odepře účastníkovi řízení navzdory jeho žádosti zpřístupnit správní spis, je povinen vydat ve smyslu § 38 odst. 5 správního řádu o tom usnesení, neboť v opačném případě tím odepře účastníkovi řízení možnost obrany proti takovému usnesení prostřednictvím odvolání, avšak ze sdělení žalovaného ze dne 27. 10. 2020 nevyplývá, že by žalovaný odepřel žalobci možnost nahlédnout do správního spisu. Žalovaný pouze žalobce vyrozuměl o nemožnosti vyhovět jeho žádosti zaslat kopii odvolacího spisu žalobci elektronicky prostřednictvím datové schránky. Zároveň žalovaný žalobci poskytl soupis listin nacházejících se ve správním spisu a upozornil ho na možnost požádat si o kopii konkrétní listiny. Jelikož žalovaný neodepřel žalobci nahlédnout do správního spisu a činit si z něj kopie, nebyl povinen vydat usnesení ve smyslu § 38 odst. 5 správního řádu. Žalobní námitka tak není důvodná.
66. Dále se soud věnoval výtce žalobce, že žalovaný nepřerušil odvolací řízení zákonem předvídaným způsobem, když měl za to, že v přezkumném řízení vedeném stavebním úřadem k podnětu žalobce, je řešena předběžná otázka, jejíž řešení je podstatné pro rozhodnutí o odvolání žalobce. Podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu platí, že správní orgán může řízení usnesením přerušit probíhá-li řízení o předběžné otázce.
67. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalovaný dne 28. 8. 2020 vyrozuměl žalobce sdělením z téhož dne, že vede odvolací řízení o odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí stavebního úřadu, kterým bylo zastaveno řízení o žádosti o určení platnosti územního rozhodnutí o umístění stavby „Větrný park Mníšek“. Žalovaný podotkl, že ze stanoviska stavebního úřadu k odvolání žalobce je zjevné, že stavební úřad vede přezkumné řízení, v němž přezkoumává zákonnost osvědčení vydaného dne 17. 6. 2020, č. j. MELT/41578/2020/OSV, na jehož základě bylo vydáno usnesení o zastavení řízení o žádosti žalobce určení právního vztahu. Žalovaný měl za to, že otázka zákonnosti osvědčení má povahu tzv. předběžné otázky, na jejímž řešení závisí vydání rozhodnutí v odvolacím řízení, a že proto bude rozhodovat o odvolání žalobce proti rozhodnutí stavebního úřadu až po vyřízení podnětu k přezkumu stavebním úřadem.
68. Soud k tomu uvádí, že nesdílí názor žalobce, že na základě sdělení žalovaného ze dne 28. 8. 2020 došlo k přerušení správního řízení. Žalovaný v předmětném sdělení pouze žalobce vyrozuměl o tom, že vede odvolací řízení a současně o dalším plánovaném postupu ve věci.
69. Žalovaný sice mohl ve smyslu shora citovaného ustanovení § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu přerušit správní řízení, pokud považoval za nezbytné vyčkat rozhodnutí stavebního úřadu. Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

úřadu v přezkumném řízení, resp. měl za to, že je v něm řešena otázka, jejíž vyřešení je podstatné pro rozhodnutí o odvolání žalobce, nicméně tak neučinil. Uvedené nelze dovodit ani z obsahu sdělení ze dne 28. 8. 2020. Pokud se žalovaný v projednávané věci rozhodl vyčkat s vydáním rozhodnutí o odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí do doby než bude vyřízen podnět žalobce k přezkumu osvědčení, vystavil se tím riziku nevydání rozhodnutí o odvolání v zákonem stanovené lhůtě. Případná nečinnost žalovaného ovšem nemůže způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí. Současně je nutné podotknout, že žalobce se v případě, kdy měl za to, že byla porušena zásada postupovat v řízení bez zbytečných průtahů mohl domáhat nápravy tím, že upozorní na porušení této zásady nejbližší nadřízeného žalovaného, který výše uvedenou zásadu porušil. Ostatně ze správního spisu je zjevné, že této možnosti žalobce využil, když podal návrh na ochranu proti nečinnosti žalovaného (viz žádost žalobce o uplatnění opatření proti nečinnosti ze dne 2. 9. 2020 – č. 1. 9 správního spisu vedeného žalovaným).

70. Soud tak neshledal důvodnou námitku žalobce, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákonem, když o přerušení řízení nerozhodl usnesením ve smyslu § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu, nýbrž sdělením. Z obsahu sdělení ze dne 28. 8. 2020 totiž nevyplývá, že by úmyslem žalovaného v souzené věci bylo přerušit správní řízení předmětným sdělením.
71. Dále se soud zabýval stěžejní a mezi účastníky spornou otázkou, zda byly splněny podmínky pro zastavení správního řízení o určení právního vztahu ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, podle kterého řízení o žádosti správní orgán zastaví, jestliže se žádost stala zjevně bezpředmětnou.
72. Z obsahu správního spisu soudu zjistil následující podstatné skutečnosti.
73. Žalobce podal dne 6. 2. 2020 žádost ve smyslu § 142 správního řádu o určení právního vztahu, v níž žádal stavební úřad, aby „rozhodl, zda je stále platné rozhodnutí o umístění stavby „Větrný park Mníšek“ na pozemcích p. č. XI, p. č. XJ, p. č. XK a dalších v k. ú. X, zejména pak rozhodnutí č. j. SÚ/ÚR/55308/2008/REA ze dne 16. 7. 2009“. Svou žádost žalobce obsáhle odůvodnil. Argumentoval obdobě jako v podané žalobě tím, že je přesvědčen, že územní rozhodnutí pozbylo platnosti již v roce 2012, neboť OZNŘ oznámila stavebnímu úřadu v době platnosti územního rozhodnutí pouze neúplný certifikát autorizovaného inspektora, a tím nemohlo dojít k prodloužení platnosti územního rozhodnutí ve smyslu § 93 odst. 4 stavebního zákona. Důvody, pro které měl za to, že územní rozhodnutí pozbylo platnosti již v tomto roce, podrobně rozvedl na stranách 12-21 žádosti. Žalobce žádal, aby stavební úřad rozhodl, nebo aby mu poskytl osvědčení, že územní rozhodnutí pozbylo platnosti v roce 2012.
74. Dne 27. 2. 2020 stavební úřad oznámil žalobci a OZNŘ zahájení řízení ve věci žádosti žalobce „o určení právního vztahu na základě územního rozhodnutí ze dne 16. 7. 2009, č. j. OSÚ/ÚR/55308/2008/REA, o umístění stavby „Větrný park Mníšek“ a současně předvolal žalobce a OZNŘ k ústnímu jednání na den 20. 4. 2020. Podáními ze dne 6. 4. 2020 a ze dne 14. 5. 2020 žalobce doplnil svou argumentaci v podané žádosti a nadto v podání ze dne 14. 5. 2020 upřesnil požadovaný výrok rozhodnutí či osvědčení. Žalobce stavební úřad žádal, aby deklaroval, že ke dni vydání rozhodnutí či osvědčení na základě jeho žádosti není ve smyslu § 76 odst. 1 a § 79 odst. 1 stavebního zákona platným územním rozhodnutím nebo obdobným aktem uvedeným v § 78 stavebního zákona, pravomocně umístěna stavba „Větrný park Mníšek“ a dále žádal, aby stavební úřad „deklaroval, že stavba byla pravomocně umístěna nejdéle do roku 2012, kdy skončila platnost územního rozhodnutí

z roku 2009“ s tím, že přesné datum, do kdy měla být stavba pravomocně umístěna měl určit stavební úřad na základě žalobcem předložených důkazů.

75. Dne 17. 6. 2020 vydal stavební úřad podle § 154 a násl. správního řádu osvědčení, že územní rozhodnutí ze dne 16. 7. 2009, č. j. SÚ/ÚR/55308/2008/REA, je pravomocným, vykonatelným a platným rozhodnutím. V odůvodnění osvědčení stavební úřad nejprve shrnul dosavadní průběh správního řízení a následně konstatoval, že je mu z úřední činnosti známo, že předmětné územní rozhodnutí nabylo právní moci dne 3. 5. 2010, poté byl dne 27. 4. 2012 oznámen správnímu orgánu certifikát autorizované inspektorky a dne 8. 10. 2014 bylo správním orgánem vydáno rozhodnutí o změně původního územního rozhodnutí. Stavební úřad byl přesvědčený, že certifikát autorizované inspektorky vyvolal po celou dobu své existence právní následky a jeho zrušení, resp. prohlášením, že právo stavby nevzniklo má účinky toliko ex nunc, tedy působí výlučně do budoucna.
76. Podle § 142 odst. 1 správního řádu správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo.
77. Podle § 142 odst. 2 správního řádu podle odstavce 1 správní orgán nepostupuje, jestliže může o vzniku, trvání nebo zániku určitého právního vztahu vydat osvědčení anebo jestliže může otázku jeho vzniku, trvání nebo zániku řešit v rámci jiného správního řízení.
78. Správní řízení zahájené dle § 142 odst. 1 správního řádu je řízením o žádosti ve smyslu § 44 správního řádu. Pokud žádost o určení právního vztahu ve smyslu § 142 správního řádu dojde věcně a místě příslušnému správnímu orgánu, musí správní orgán takto na žádost zahájené řízení ukončit zákonem předpokládaným způsobem (k tomu srov. rozsudek Krajského soudu Hradce Králové ze dne 19. 2. 2010, č. j. 30 Ca 49/2008-57, publ. pod č. 2413/2011 Sb. NSS, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2017, č. j. 7 As 100/2014-85, publ. pod č. 3151/2015 Sb. NSS, a ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 As 336/2016-41).
79. Právní úprava řízení o určení právního vztahu podle § 142 odst. 1 správního řádu stanoví obecná pravidla pro vydání deklaratorního rozhodnutí v určité věci, v níž byly právní vztahy dosud nejasné či sporné. Výsledkem tohoto řízení je rozhodnutí, jímž se závazně určuje, zda právní vztah založený v minulosti existuje či existoval. Nutno podotknout, že podání návrhu na zahájení řízení o určení právního vztahu nekonstruuje nový opravný prostředek, jímž by mohla být napadána jakákoliv rozhodnutí správních orgánů. Skutečnost, zda z rozhodnutí správních orgánů určité účinky plynou, je skutečnost nezávislá na podání žádosti. Pouze má být v řízení o žádosti podle § 142 správního řádu autoritativně (avšak deklaratorně) posouzena.
80. Dále soud podotýká, že § 142 odst. 1 správního řádu představuje svébytnou kompetenční normu. Zvláštní senát zřízený dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, v usnesení ze dne 6. 9. 2012, č. j. Konf 25/2012-9, uvedl, že: „[P]ro použití § 142 správního řádu není rozhodné, zda stavební zákon má nebo nemá upravenou pravomoc stavebního úřadu k vydávání deklaratorních rozhodnutí řešících spory. Zmíněné ustanovení správního řádu je kompetenčního charakteru; v tomto je „samonosné“ a umožňuje správním orgánům v jednotlivých oborech veřejné správy rozhodovat podle něj bez ohledu na to, zda předpis práva hmotného s takovýmto rozhodnutím počítá; určující je tu jen to, zda podmínky § 142 správního řádu jsou splněny (viz k tomu též Vedral, J. Správní řád. Komentář. II. vydání, Praha: BOVA POLYGON, 2012, s. 1099 a násl.). Není-li tu tedy žádný případ nesplnění podmínek § 142 odst. 2 správního řádu (možnost vydání osvědčení, nebo řešení sporné Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

otázky v rámci jiného správního řízení), neodepře stavební úřad rozhodnout o žádosti za vydání určovacího rozhodnutí o právním vztahu.“ Ustanovení § 142 správního řádu tedy obsahuje kompetenční normu ovšem jen ve vztahu k vydání deklaratorního rozhodnutí za podmínek § 142 odst. 1 tohoto zákona. Odstavec 2 tohoto ustanovení neobsahuje žádnou kompetenční normu, pouze upravuje negativní podmínky, při nichž není možné vydat rozhodnutí dle § 142 odst. 1 správního řádu. Z tohoto ustanovení tak nelze dovodit existenci obecné normy zakládající správním orgánům pravomoc vydávat k vyřešení sporů či pochybností o právním vztahu osvědčení.

81. Ustanovení § 142 odst. 2 správního řádu je třeba interpretovat tak, že pokud je u správního orgánu zahájeno řízení o vydání rozhodnutí o právním vztahu, je správní orgán povinen uvážit, zda mu zvláštní zákon nezakládá pravomoc vydat osvědčení, jímž by byl předmět řízení dle § 142 odst. 1 správního řádu, odklizen, nebo zda nemůže být odklizen v rámci jiného řízení.
82. Deklaratorní rozhodnutí ve smyslu § 142 odst. 1 správního řádu tak nelze vydat tehdy, je-li možno ve věci vydat osvědčení. Preference zjednodušujícího postupu, tj. vydání osvědčení poté brání tomu, aby v téže věci bylo vydáno deklaratorní rozhodnutí. Pokud má správní orgán za to, že žádosti o určení právního vztahu lze vyhovět vydáním osvědčení, stává se žádost o určení právního vztahu bezpředmětnou. Vzhledem k tomu, že vydáním osvědčení řízení o žádosti o určení právního vztahu nekončí, následně je třeba stále probíhající řízení ukončit. Je tedy na místě, aby v souvislosti s vydáním osvědčení bylo správním orgánem současně rozhodnuto o zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2015, č. j. 8 As 192/2014-68).
83. Současně soud zdůrazňuje, že nelze pominout skutečnost, že osvědčení je úkonem správního orgánu, kterým jsou úředně potvrzeny skutečnosti v něm uvedené. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2010, č. j. 2 Ans 1/2009-71, konstatoval, že *„tento typ aktů veřejné správy nezakládá (respektive neruší či nemění) práva a povinnosti svých adresátů, jako je tomu v případě správních rozhodnutí. Na rozdíl od jim blízkých deklaratorních rozhodnutí není ani prostředkem k řešení sporných skutečností či autoritativnímu odstraňování pochybností. Správní orgány jimi osvědčují existenci nesporných skutečností, které jsou jim z jejich úřední činnosti známy; nepředpokládá se zde provádění dokazování, aplikace diskrečního oprávnění či výklad neurčitých právních pojmů. Správní orgán osvědčení vydá, lze-li skutečnosti, které mají být osvědčeny, ověřit pouhým nahlédnutím do spisového materiálu, evidence či databáze, vyplývají-li nepochybně z dokladů předložených žadatelem apod.“* Z výše uvedeného je patrné, že osvědčení tedy není určeno k odstranění pochybností či právního sporu. Je-li tedy ve věci třeba vyřešit spor, nejsou splněny podmínky pro vydání osvědčení.
84. S ohledem na uvedené se soud proto zabýval tím, zda byly splněny podmínky pro vydání osvědčení v dané věci, neboť v případě, že by tomu tak nebylo, bylo by rozhodnutí o zastavení řízení o určení právního vztahu nezákonné. Na tomto místě soud předně upozorňuje, že touto otázkou se zabýval již ve svém rozsudku ze dne 22. 2. 2023, č. j. 16 A 92/2020-111, kterým rozhodl o žalobě žalobce na ochranu před nezákonným zásahem, který žalobce spatřoval ve vydání předmětného osvědčení. V uvedeném rozsudku zdejší soud konstatoval, že v souzené věci nepřicházelo ukončení řízení o žádosti žalobce o vydáním osvědčení vůbec v úvahu, neboť *„V projednávané věci ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že zde spor existuje, konkrétně o to, zda územní rozhodnutí ze dne 16. 7. 2009 již pozbylo platnosti či nikoliv. Zatímco žalobce územní rozhodnutí za stále platné nepovažuje, resp. má za to, že pozbylo platnosti již v roce 2012, OZNŘ zastávala ve správním řízení zcela opačný názor. Dále zdejší soud poukázal na to, že „Z obsahu správního spisu je Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.*

současně zjevné, že ani žalovaný nepovažoval skutečnost, že územní rozhodnutí nepozbylo platnost za nepochybnou. Uvedené je seznatelné zejména z vyjádření žalovaného ze dne 15. 4. 2020, v němž k námitce (otázce) žalobce, z jakého důvodu považuje žalovaný za nezbytné nařizovat ve věci ústní jednání (uplatněné v návrhu na ochranu proti nečinnosti žalovaného), konstatoval, že s ohledem na skutečnost, že OZNR se brání soudní cestou proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 20. 3. 2019, kterým bylo deklarováno, že jí nevzniklo na základě certifikátu autorizovaného inspektora právo stavby „Větrný park Mníšek“, považuje pro pokračování v zahájeném správním řízení za zcela zásadní, jak bude soudem o žalobě OZNR rozhodnuto, neboť „v případě, že by rozhodnutí soudu v předmětné záležitosti stanovilo, že stavebníkovi právo stavby na základě certifikátu přece jen vzniklo, měla by tato skutečnost podstatný a zcela zásadní vliv na právě probíhající správní řízení“. Žalovaný měl dále za to, že je nezbytné vyslechnout účastníky řízení a řádně s nimi projednat otázky týkající se toho, že OZNR podala žalobu proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje. Skutečnost, že otázka, zda územní rozhodnutí pozbylo platnosti již v roce 2012, byla sporná, je zřejmá i z toho, že žalovaný svůj závěr o tom, že považuje územní rozhodnutí za stále platné ve vydaném osvědčení odůvodnil, tj. považoval v souzené věci za nezbytné (i když jen ve stručnosti) v osvědčení uvést i podklady, ze kterých při svém rozhodnutí vycházel a na základě jakých úvah dospěl k závěru, že územní rozhodnutí nepozbylo platnosti. Žalovaným tedy nebylo vydáno osvědčení o tom, že územní rozhodnutí je rozhodnutím pravomocným, vykonatelným a platným pouze na základě pouhého nahlédnutí do spisového materiálu, evidence či databáze.

85. Dále krajský soud zdůraznil „že osvědčení je úkonem správního orgánu, který nelze vydat o skutečnostech, které jsou sporné. Je zcela lhostejné, zda jsou tvrzení žalobce o vydání rozhodnutí o určení právního vztahu lichá či nepravdivá. Tyto skutečnosti, resp. posouzení těchto skutečností se mohlo odrazit v rozhodnutí o žádosti o určení právního vztahu, nicméně nemohly vést k závěru, že platnost územního rozhodnutí je nesporná, a postačuje proto vydání osvědčení. Každý účastník řízení, resp. žadatel má právo, aby bylo o jeho žádosti rozhodnuto zákonem předvídaným způsobem. Ze shora vyložených důvodů v souzené věci nebylo možné o žádosti žalobce vydat osvědčení ve smyslu § 142 odst. 2 správního řádu, neboť pro jeho vydání nebyly splněny zákonem stanovené podmínky. Právě toto pochybení žalovaného spočívající v nesprávném postupu při vyřizování žádosti žalobce, představuje intenzivní zásah do subjektivních práv žalobce jako účastníka řízení, resp. žadatele při vyřízení jeho žádosti. Bylo-li žalobcem iniciováno správní řízení o určení právního vztahu ve smyslu § 142 správního řádu, měl ho žalovaný řádně ukončit způsobem, který předpokládá správní řád, což ovšem neučinil.“
86. Vzhledem k výše uvedenému soud dospěl ve shora zmíněném rozsudku k závěru, že byly naplněny pojmové znaky nezákonného zásahu podle § 82 s. ř. s., neboť žalovaný svým nezákonným postupem, který byl v rozporu s § 142 odst. 2 správního řádu, žalobce přímo zkrátil na jeho právech. Podle § 87 odst. 2 věty první s. ř. s. tedy soud určil, že vydání osvědčení žalovaným dne 17. 6. 2020 bylo nezákonným zásahem.“
87. Soud na výše uvedené závěry odkazuje, nadále na nich setrvává a nevidí žádný důvod, pro který by se od nich měl jakkoli odchýlit i v nyní projednávané věci. Z tohoto rozsudku, který vycházel ze stejných podkladů, které jsou součástí správního spisu i v nyní souzené věci, jasně plyne, že v souzené věci nebyly splněny podmínky pro vyřízení žádosti žalobce o určení právního vztahu vydáním osvědčení. Závěr žalovaného, že ve věci bylo namíste vydat osvědčení ve smyslu § 142 odst. 2 správního řádu je tedy nesprávný, a proto zde nemohl být dán ani důvod pro zastavení řízení ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu. Rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti žalobce o určení právního vztahu je tedy nezákonné.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

88. Dále zdejší soud podotýká, že v dané věci neřešil otázku, zda je vůbec předmětem žádosti žalobce právní vztah ve smyslu § 142 odst. 1 správního řádu, na nějž se nevztahuje výjimka dle § 142 odst. 2 správního řádu, či případné splnění povinnosti žalobce osvědčit nezbytnost vydání rozhodnutí pro uplatnění jeho práv ve smyslu § 142 odst. 1 správního řádu, anebo zda v projednávané věci není naplněna druhá z alternativních podmínek tvořících hypotézu § 142 odst. 2 správního řádu, tj. zda nemůže být otázka platnosti územního rozhodnutí řešena v jiném správním řízení. Soud totiž není oprávněn jakkoli předjímat budoucí rozhodnutí správního orgánu, a ani nemůže správnímu orgánu uložit, jak má ve věci rozhodnout. Dále soud zdůrazňuje, že shora uvedené ani nebylo předmětem tohoto soudního řízení, neboť přezkoumává-li soud zákonnost výroku rozhodnutí, jímž došlo k zastavení správního řízení z některého z důvodů uvedených v § 66 odst. 1 správního řádu, může se zabývat pouze posouzením otázky, zda zde byl či nebyl důvod pro zastavení správního řízení.
89. Ze shodných důvodů se soud blíže nezabýval ani argumentací žalobce vztahující se k důvodům, pro něž má za to, že územní rozhodnutí vydané dne 16. 7. 2009 již pozbylo platnosti, či zda certifikát autorizovaného inspektora neobsahoval veškeré zákonem stanovené náležitosti. Vzhledem k tomu, že správní řízení, které předcházelo vydání územního rozhodnutí, jakož i samotné územní rozhodnutí nemohlo být předmětem přezkumu v řízení o žádosti o určení právního vztahu (k tomu srov. bod 79 tohoto rozsudku), nemohly být ani žalobcem v tomto směru namítané skutečnosti předmětem soudního řízení.
90. Mimo předmět tohoto řízení mířila i argumentace žalobce ohledně nesplnění podmínek pro umístění stavby „Větrný park Mníšek“ a jejího dopadu na krajinu a nesplnění závazných stanovisek zjišťovacího řízení EIA, a že studie EIA ULK320 je nicotný správní akt. Z tohoto důvodu soud ve smyslu § 52 s. ř. s. pro nadbytečnost neprovedl ani žalobcem navrhovaný důkaz Základním inventarizačním biologickým průzkumem zpracovaným pro území pro výstavbu větrných elektráren v říjnu 2005 Ing. Č. O., hlukovou studií z listopadu 2013 zpracovanou ING. A. J. a odborným posudkem vlivu hluku z provozu projektovaných větrných elektráren o výkonu 3MW v lokalitě Mníšek na chráněný venkovní prostor zpracovaný společností ECOMOST s. r. o. v srpnu 2006.
91. Pokud žalobce namítá, že byla územním rozhodnutím a vydaným osvědčením dotčena vlastnická práva jeho členů, a že umístění stavby „Větrný park Mníšek“ bude mít přímý negativní vliv na nemovitosti ve vlastnictví jednotlivých členů žalobce, soud uvádí, že těmito tvrzeními se soud rovněž blíže nezabýval, neboť institut žaloby proti rozhodnutí slouží k ochraně subjektivních práv žalobce a nikoliv třetích osob.
92. S ohledem na v předchozích odstavcích uvedené soud pro nadbytečnost neprováděl důkaz, usnesením stavebního úřadu ze dne 10. 5. 2012, č. j. MELTD 16540/2012, o zastavení řízení ve věci prodloužení platnosti územního rozhodnutí ze dne 16. 7. 2009, rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 8. 10. 2014, OSÚ/1754/2014/SOH/3404, o změně územního rozhodnutí ze dne 16. 7. 2009, rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 9. 2019, č. j. KUUK/84779/2017/UPS, jímž zamítl odvolání OZNR proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 20. 3. 2019, č. j. MELT/19179/2019/PRSTAV2, kterým bylo deklarováno, že OZNR právo provést stavbu „Větrný park Mníšek“ na základě certifikátu autorizovaného inspektora nevzniklo, usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 5. 2. 2020, č. j. 16 A 53/2019-56, jímž krajský soud zamítl návrh OZNR na přiznání odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 9. 2019, č. j. KUUK/84779/2017/UPS, závěrem zjišťovacího řízení ze dne 21. 6. 2007 vedeného stavebním úřadem o posuzování Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

vlivů na životní prostředí pro stavbu „Větrný park Mníšek“, návrhem územního plánu Nová ves v Horách – „2. Textová část odůvodnění územního plánu“ a sdělením stavebního úřadu k žádosti žalobce o vyrozumění o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny. Tyto důkazy žalobce předložil na podporu svých tvrzení, která mířila mimo předmětem tohoto soudního řízení (viz body 88 až 90 tohoto rozsudku).

93. Pro úplnost soud uvádí, že neprováděl ani důkaz osvědčením ze dne 17. 6. 2020, č. j. MELT/41578/2020/OSV, žádostí o určení právního vztahu ze dne 6. 2. 2020, doplněním žádosti o určení právního vztahu ze dne 6. 4. 2020 a ze dne 14. 5. 2020, oznámením stavebního úřadu o změně termínu ústního jednání ze dne 9. 4. 2020, prvostupňovým rozhodnutím, odvoláním žalobce proti usnesení o nepodjatosti a žádostí žalobce o obnovu řízení ze dne 16. 10. 2020, sdělením žalovaného ze dne 27. 10. 2020 o možnosti nahlédnout do správního spisu, napadeným rozhodnutím, usnesením žalovaného ze dne 10. 10. 2020, jímž rozhodl o námitce podjatosti podané žalobcem, územním rozhodnutím ze dne 16. 7. 2009, žádostí OZNŘ o zaslání kopie správního spisu vedeného stavebním úřadem o žádosti žalobce o určení právního vztahu, oznámením o zahájení řízení o určení právního vztahu ze dne 27. 2. 2020, pověřením k provádění úkonů stavebního úřadu v řízení o žádosti o určení právního vztahu, zápisem z členské schůze žalobce ze dne 1. 9. 2019, zápisem ze schůze zakladatelů žalobce ze dne 17. 6. 2018, stanovami žalobce a výpisem z obchodního rejstříku žalobce ze dne 13. 2. 2020, neboť uvedené listiny jsou součástí správního spisu a v rámci správního soudnictví se dokazování správním spisem neprovádí.
94. Dále se soud zabýval námitkou podjatosti žalobce, že na vydání žalobou napadeného rozhodnutí se podílely úřední osoby, o jejichž nepodjatosti lze důvodně pochybovat, neboť v průběhu řízení před stavebním úřadem vyjádřily svůj názor, že řízení o určení právního vztahu nelze posuzovat platnost územního rozhodnutí. Konkrétně se jednalo o vedoucí B. B., Dis. a samostatnou referentku A. D. Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že se stavební úřad k názoru k nadřízeného orgánu vysloveného ve sdělení k návrhu žalobce na ochranu proti nečinnosti stavebního úřadu, nepřiklonil.
95. Podle § 14 odst. 1 správního řádu každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu, o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit. Podle § 14 odst. 6 správního řádu je vyloučena též ta úřední osoba, která se účastnila řízení v téže věci na jiném stupni. Důvodem vyloučení není účast na úkonech před zahájením řízení nebo na výkonu kontroly prováděné podle zvláštního zákona.
96. Z právě citovaných ustanovení je patrné, že zajišťují, aby pravomoci správních orgánů vykonávaly, pokud možno pouze osoby nestranné, tedy takové, jejichž postoj k výkonu své pravomoci nebude „zkřiven“ vztahem k věci samé či k těm, kteří na ní mají či mohou mít nějaký zájem (tj. vztahem, jež lze označit za nežádoucí). Právní úprava zde vychází z toho, že uvedené osoby nemají mít na vyřízení věci jiný zájem než ten, aby postupovaly zákonně (a v rámci toho i věcně správně a efektivně). Nestrannost, kterou lze v určitém ohledu ztotožnit s absencí podjatosti, je základním předpokladem veškerého rozhodování orgánů veřejné moci v případech, kdy tyto orgány rozhodují pouze na základě zákona. Jiná než zákonná hlediska (tedy zejména hlediska politická) smějí správní orgány vzít v úvahu pouze tehdy, vyplývá-li to z prostoru pro jejich správní uvážení; takový prostor by jim Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ovšem musel zákon nejprve vytvořit. Znamená to tedy, že právní úpravu podjatosti, přesněji řečeno právní úpravu, jež má zajistit, aby se na výkonu pravomoci správních orgánů podílely pouze nepodjaté úřední osoby, lze chápat jako jeden z prostředků k dosažení nestrannosti a striktní zákonnosti rozhodování orgánů veřejné správy.

97. Z obsahu správního soudu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce podal dne 5. 3. 2020 u žalovaného návrh na ochranu proti nečinnosti stavebního úřadu ve věci jeho žádosti o určení právního vztahu. Žalovaný sdělením ze dne 13. 5. 2020 vyrozuměl žalobce o tom, že z dosavadní činnosti stavebního úřadu neshledal, že by stavební úřad nekonal a byl nečinný. Současně ve sdělení konstatoval, že *„Je však třeba dodat, že KÚÚK, UPS se neztotožňuje s postupem stavebního úřadu vést v dané věci správní řízení podle § 142 správního řádu. KÚÚK, UPS, totiž zastává názor, že požadavek, jež je obsahem Vašeho podání ze dne 6. 2. 2020, nelze vyřídit za použití institutu řízení o určení právního vztahu podle § 142 správního řádu.“* Jako oprávněná úřední osoba je pod sdělením ze dne 13. 5. 2020 uvedena A. D. Následně dne 16. 7. 2020 vydal stavební úřad předmětné osvědčení, že územní rozhodnutí ze dne 16. 7. 2009 je pravomocným, vykonatelným a platným rozhodnutím a řízení o žádosti žalobce o určení právního vztahu prvostupňovým rozhodnutím zastavil. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce s poukazem na výše citovaný obsah sdělení ze dne 13. 5. 2020 namítal podjatost úředních osob žalovaného s odůvodněním, že stavební úřad nemohl o věci objektivně rozhodnout, poté co se žalovaný vyjádřil k otázce, zda lze o žádosti žalobce vést řízení o určení právního vztahu.
98. O námitce podjatosti rozhodl žalovaný, resp. vedoucí odboru územního plánování a stavebního řádu (dále též jen „vedoucí odboru územního plánování“) usnesením ze dne 10. 10. 2020, č. j. KUUK/153195/2020, tak, že vedoucí oddělení stavebního úřadu B. B., Dis., a samostatná referentka A. D., nejsou vyloučeny z projednávání a rozhodování o odvolání žalobce. V odůvodnění usnesení vedoucí územního plánování uvedl, že žalobce v odvolání sice neoznačuje konkrétní úřední osoby žalovaného, nicméně lze dovodit, že se jedná právě o vedoucí oddělení stavebního úřadu B. B., Dis., a samostatnou referentku A. D. Vedoucí odboru územního plánování podotkl, že žalovaný v rámci přenesené působnosti vůči stavebním úřadům poskytuje metodickou pomoc, kterou shora uvedené úřední osoby v rámci řízení o určení právního vztahu stavebnímu úřadu prostřednictvím sdělení ze dne 13. 5. 2020 poskytly. Z odůvodnění usnesení ze dne 10. 10. 2020 je zcela zjevné, že na metodické pomoci, resp. na vyhotovení sdělení ze dne 13. 5. 2020 se podílely obě shora jmenované úřední osoby. Vedoucí odboru územního plánování zdůraznil, že se výše uvedené úřední osoby pouze vyjádřily k otázce formy, jakou má být požadovaná informace poskytnuta a dodal, že stavební úřad se nadto k názoru žalovaného nepřiklonil, a to i přes výslovnou metodickou pomoc a věc vyřešil za použití § 142 správního řádu a vydal osvědčení. Z obsahu správního spisu je dále zjevné, že právě A. D. byla pověřena vedoucí oddělení stavebního řádu B. B., Dis. k projednání a rozhodnutí o odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí stavebního úřadu, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti žalobce.
99. Soud uvádí, že se neztotožňuje s tvrzením žalovaného, že stavební úřad při svém rozhodování o žádosti žalobce na určení právního vztahu nevzal v potaz názor žalovaného vyslovený ve sdělení ze dne 13. 5. 2020, resp. že se neřídil názorem tam uvedeným a osvědčení podle § 142 odst. 2 správního řádu vydal navzdory tomuto názoru žalovaného. Soud v této souvislosti považuje za podstatné poukázat na vyjádření stavebního úřadu učiněné v rámci soudního řízení vedeného o žalobě žalobce na ochranu před nezákonným zásahem pod sp. zn. 16 A 92/2020. Ve zmíněném vyjádření stavební úřad výslovně uvedl,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

že celou věc posoudil „a s přihlédnutím k názoru jeho nadřízeného orgánu – odvolacího orgánu (KÚÚK) vydal ve věci podle § 154 a násl. správního řádu osvědčení a správní řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu zastavil“ (viz rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 2. 2023, č. j. 16 A 92/2020-111). S ohledem na uvedené má soud za to, že shora zmíněné úřední osoby svým vyjádřením v rámci sdělení k návrhu na opatření proti nečinnosti, zasáhly do rozhodování stavebního úřadu. Ostatně z konstatování žalovaného v žalobou napadeném rozhodnutí, které bylo vyhotoveno právě A. D., je zjevné, že shora uvedené úřední osoby chtěly svým sdělením zasáhnout do posouzení žádosti žalobce ze dne 6. 2. 2020. V odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je výslovně uvedeno, že „Nutno dodat, že stavební úřad vydal osvědčení podle § 142 odst. 2 správního řádu, ačkoliv je KÚÚK, UPS toho názoru, že ust. § 142 správního řádu nedopadá na řešení otázky platnosti územního rozhodnutí, což v rámci metodické pomoci vůči stavebnímu úřadu vyslovil“. Soud k tomu podotýká, že pokud by se mělo skutečně jednat o metodickou pomoc nadřízeného správního orgánu k žádosti stavebního úřadu, z obsahu správního spisu nevyplývá, že by stavební úřad o takovou pomoc požádal.

100. S ohledem na shora uvedené tedy soud dospěl k závěru, že se úřední osoby žalovaného svým vyjádřením v rámci sdělení ze dne 13. 5. 2020 podílely na rozhodování věci v řízení před stavebním úřadem a současně lze v jejich případě důvodně pochybovat o jejich nestrannosti ve smyslu objektivního a předem nezaujatého přístupu k posuzování, řešení a zejména rozhodování v dané věci, tj. o odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí. Soud uzavírá, že v daném případě se na projednání a rozhodnutí odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí stavebního úřadu podílely úřední osoby, které měly být z projednání a rozhodnutí věci vyloučeny, což soud považuje za vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.
101. Soud tedy shledal žalobu z důvodů již v předchozích bodech tohoto rozsudku uvedených důvodnou, a proto žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil podle § 76 odst. 1 písm. c) pro vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé a podle § 78 odst. 1 s. ř. s. též pro nezákonnost. Vzhledem k tomu, že stejnou nezákonností bylo stíženo i rozhodnutí stavebního úřadu, soud je v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil také. Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
102. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 3 000 Kč toliko za zaplacený soudní poplatek. Jiné náklady žalobci v tomto řízení podle obsahu soudního spisu nevznikly.
103. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V předmětném řízení soud osobě zúčastněné na řízení, žádné povinnosti neuložil, ani neshledal žádný důvod zvláštního zřetele hodný k přiznání náhrady nákladů řízení. Proto soud ve výroku III. tohoto rozsudku vyslovil, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 22. února 2023

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.